Els homes de negre

Els homes de negre Tommy McDonnell i Rob Paparozzi, a banda i banda de Steve Cropper, en l'actuaci dels Blues Brothers a Peralada Foto: MIGUEL GONZ ´EZ.

Una actuació dels Blues Brothers sempre és un valor segur, perquè compleix les expectatives de públics diferents. I així va ser dilluns en el penúltim concert del Festival de Peralada: entre els espectadors hi havia els que hi havien anat per reviure les escenes de la mítica pel·lícula, i que entre peça i peça citaven amb un somriure els actors i rememoraven el guió. Per a aquests l'escenografia estava garantida amb els tres vocalistes, els homes de vestit, barret i ulleres negres, Bobby Harden, Rob Paparozzi i Tommy McDonnell (a més d'alguns espectadors que hi van anar amb aquest uniforme per estar en total sintonia amb la vetllada). Aquests tres components de la banda són sens dubte els que tenen el paper més arriscat, perquè els toca substituir les figures originals de John Belushi i Dan Aykroyd –fundadors de la banda–, i no és cosa fàcil. Però ho fan i es fiquen ràpidament el públic a la butxaca amb la coreografia que tothom espera i veus que donen de sobres la talla.

A banda, però, entre el públic també hi ha els que no es fixen tant en aquesta escenografia, els que amb només les primeres notes de cada peça intercanvien mirades d'entesos citant els autors i any de gravació de cada cançó. Per a aquesta part del públic, els autèntics protagonistes de l'escenari són el guitarrista Steve Cropper i el saxo Lou Marini, els dos integrants originals de la banda. No es tracta només d'un mèrit de longevitat; Cropper és membre del Rock'n'Roll Hall of Fame, parlem d'un senyor coautor –amb, entre altres, músics de la talla d'Otis Redding– de peces com Knock on wood i Green onions, clàssics del rhythm and blues gravats els anys seixanta i que formaven part del repertori a Peralada. La resta de la formació no queda curta, amb Leon Pendarvis (teclats), Eric Udel (baix), John Tropea (guitarra), Lee Finkelstein (bateria) i Steve Howard i Larry Farrell, que completen la secció de coures amb Marini i que són la garantia que els homes de negre i els dos històrics evolucionin i es llueixin en un context musical de solvència indiscutible.

Per això al llarg del concert es van retrobar els dos públics: tant els que hi van anar per les imatges de la pel·lícula (només devien trobar a faltar alguna carrera de cotxes i un apilonament de vehicles de policia) com els que hi van anar per escoltar el millor repertori de blues, soul i rhythm and blues. Els dos públics coincidien quan els vocalistes treien les harmòniques i demostraven que no només hi havien anat a lluir el vestit; també són músics. I els dos públics s'aixecaven i movien els malucs quan sonaven clàssics com Minnie the moocher o Sweet home Chicago, peces escrites els anys trenta a les quals encara queden molts anys per anar sonant, i que així sigui també per als homes de negre i els Blues Brothers.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-08-2016 Pàgina 19

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/996363-els-homes-de-negre.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui